

Statsraadet. Statsraadet var den Forsamling ifølge Grundloven, hvor Ministrene i Forening tog Beslutning. Denne Paragraph er forsbunden af Grundloven, den er optagen i en anden Form i en anden Forsatning; der gives saaledes ikke ifølge Grundloven nogen Form, hvorunder Kongerigets Ministre kunne forhandle og i Forbindelse med Hans Majestæt Kongen tage Beslutninger, og efter hans Ordre udføre disse Beslutninger hvad enten det maatte være om Landets almindelige Love eller de Love, der særlig vedkomme Kongeriget. Der siges tillige i § 21: „Alle Lovforslag og vigtige Regjeringsforanstaltninger forelægges i Statsraadet“; ved Lovforslag forstodes efter Grundloven saavel de sælles som de særlige; Bestemmelsen omfatter alle. Denne Bestemmelse er ligeledes forsbunden og optagen i en anden Forsatning, nemlig i Fællesforsatningen. Bestemmelserne finde vi, som det ærede Medlem selv har gjort opmærksom paa, i § 14 og 15 i Fællesforsatningen. Naar der nu er Tale om, at Ministrene for Monarchiets Fællesanliggender og Ministrene for Landsdelenes særlige Anliggender under Kongens Forsæde udgjøre Geheimestatsraadet, da er Statsraadet gaaet op i Geheimestatsraadet, — dette er den eneste Form, hvorunder de i Forsatningen angivne Forhandlinger kunne foregaae mellem Hans Majestæt og Ministrene; der findes intet Spor i vor Forsatning til en Form, hvorunder det ellers kunde see. I Forbindelse dermed staaer § 15: „Alle Love og vigtigere Regjeringsforanstaltninger behandles i Geheimestatsraadet“; hvilke ere disse Love? er der gjort Forskjel mellem de særlige og de almindelige? Bestemmelsen om Forhandlingen af de særlige Love have vi ikke længere saaledes, som den fandtes i Grundloven; efter denne bleve de forhandlede i Statsraadet, men nu ere saavel Ministrene, og iblandt dem de særlige, som alle Lovene gaaede over til Geheimestatsraadet; dette er den constitutionelle Tilstand. Det ærede Medlem vil ikke see sig istand til at paavise nogen bestaaende Bestemmelse, hvorefter der kan forhandles anderledes, og jeg troer ogsaa, at det ærede Medlem vil, naar han efterseer andre Paragrapher, hvoriblandt jeg skal nævne § 54 i

Forsatningsloven, hvort staaer, at Kongerigets særlige Ministre, saavel som Ministrene for Slesvig og Holsteen, der have Stemme i Geheimestatsraadet, ved at tage Beslutninger i dette, ogsaa blive ansvarlige, forsaavidt de deltagte i Beslutninger for de sælles Anliggender, — see, at alle Ministrene, hvad Love og vigtigere Foranstaltninger angaaer, dele Ansvar som Myndighed i Fællessager. Der er i den § Tale om Formen, hvorunder overordentlige Udgifter skulle udredes, og der siges: „De Ministre, der ere enige i Beslutningen, contrasignere denne og overtage saaledes Ansvar for samme.“ Dette Ansvar paahviler altsaa alle Ministre uden, at der er gjort nogensomhelst Forskjel imellem de særlige og de sælles Ministre; det er den legaliter bestaaende Tilstand, der kun kan forandres, naar Fællesforsatningen forandres, og saaledes maa efter min Formening en Forhandling om dette Spørgsmaal høre under Rigsraadet, og kan ikke høre under den nærværende Forsamlings Omraade. I Realiteten maa jeg ogsaa tilstaae, at jeg ikke kan følge det ærede Medlem, thi jeg troer, at det er en overmaade særlig Bet, han vil føre os ind paa. Vaandet imellem Fællesstaten og de enkelte Landsdele er for svagt og ikke for stærkt; men vi have i Geheimestatsraadet dog et Tilnytningspunkt, som er overmaade vigtigt, jo svagere Enhedskraften i andre Henseender er. Jeg skal blot nævne et Exempel paa, hvilken Fare det kunde medføre, naar man gif ind paa en nærmere Udførelse af det ærede Medlems Tanke. Som det vil vides, skulle de enkelte Forsamlinger ligne de Skatter, der kunne blive nødvendige ifølge Finantsloven, der er vedtagen af Fællesforsamlingen; det har hændet sig to Gange, at en saadan Tigning er bleven nødvendig; den ene Gang skulde den holsteenske Forsamling og den anden Gang den slesvigiske Forsamling ligne; begge Gange er det nægtet at foretage denne Tigning, og vi have nu det Tilfælde, at den slesvigiske Forsamling vil have sat Ministeren under Tilstaale, fordi han har foretaget denne Tigning, der jo maatte foretages, der legaliter skulde foregaae, og som Forsamlingen havde nægtet at lade foregaae. Afstær nu Vaandet, som findes i Geheimestatsraadet, og lad de enkelte Ministre fremtræde